

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 27 listopada 2008 r. (28.11)
(OR. en)**

16216/08

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2008/0191 (COD)**

**ECOFIN 554
EF 124
CODEC 1641**

NOTA

Od: Sekretariat Generalny Rady

Do: Delegacje

Nr wniosku Kom.: 13713/08 ECOFIN 376 EF 61 CODEC 1255 + ADD 1 + ADD 2

Dotyczy: Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru i zarządzania kryzysowego

---

Delegacje otrzymują w załączeniu tekst, co do którego Komitet Stałych Przedstawicieli uzgodnił podejście ogólne 19 listopada 2008 r.

Zmiany w stosunku do wniosku Komisji zostały podkreślone, zaś skreślenia zaznaczono znakiem (...).

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru i zarządzania kryzysowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2, uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 3 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe pozwala państwom członkowskim określić specjalne zasady ostrożnościowe dla instytucji kredytowych stale powiązanych z organem centralnym od dnia 15 grudnia 1977 r., o ile te zasady zostały wprowadzone do prawa krajowego nie później niż 15 grudnia 1979 r. Te limity czasowe uniemożliwiają państwom członkowskim, zwłaszcza tym, które przystąpiły do Unii Europejskiej po 1980 r., wprowadzenie tych samych zasad w odniesieniu do podobnych powiązanych instytucji kredytowych, które powstały na ich terytorium w późniejszym okresie. Należy zatem usunąć limity czasowe określone w art. 3, aby zapewnić równe warunki konkurencji pomiędzy instytucjami kredytowymi w państwach członkowskich. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien opracować niewiążące wytyczne w celu wzmocnienia konwergencji praktyk nadzorczych w tym zakresie.

- (2) Hybrydowe instrumenty kapitałowe odgrywają istotną rolę w bieżącym zarządzaniu kapitałem instytucji kredytowych. Instrumenty te pozwalają instytucjom kredytowym osiągnąć zróżnicowaną strukturę kapitału oraz umożliwiają dostęp do szerokiego grona inwestorów finansowych. W dniu 28 października 1998 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego przyjął umowę w sprawie kryteriów kwalifikowalności oraz limitów włączania niektórych rodzajów hybrydowych instrumentów kapitałowych do funduszy własnych podstawowych instytucji kredytowych.
- (3) Istotne jest zatem ustalenie kryteriów uznawania tych instrumentów kapitałowych za fundusze własne podstawowe instytucji kredytowych oraz dostosowanie przepisów dyrektywy 2006/48/WE do tej umowy. Zmiany w załączniku XII do dyrektywy 2006/48/WE wynikają bezpośrednio z określenia tych kryteriów. (...) Fundusze własne podstawowe, o których mowa w art. 57 lit. a) obejmują wszystkie instrumenty, które na mocy prawa krajowego uznaje się za kapitał własny, których ranga jest taka sama jak akcji zwykłych w trakcie likwidacji i które w pełni pokrywają straty na równi z akcjami zwykłymi w sytuacji kontynuowania działalności gospodarczej. Instrumenty te mogą obejmować instrumenty zapewniające preferencyjne prawa do wypłaty dywidendy na zasadzie nieskumulowanej, pod warunkiem że zostały one umieszczone w art. 22 dyrektywy 86/635/EWG, mają taką samą rangę jak akcje zwykłe w trakcie likwidacji i w pełni pokrywają straty na równi z akcjami zwykłymi w sytuacji kontynuowania działalności gospodarczej. Fundusze własne podstawowe, o których mowa w art. 57 lit. a), obejmują również każdy inny instrument zgodnie z ustawowymi warunkami dotyczącymi instytucji kredytowych, z uwzględnieniem szczególnej struktury organizacji pomocy wzajemnej, spółdzielni i podobnych instytucji, a które uznaje się za równoważne akcjom zwykłym pod względem ich cech kapitałowych. Instrumenty, które nie mają takiej samej rangi jak akcje zwykłe w trakcie likwidacji lub które nie pokrywają strat na równi z akcjami zwykłymi w sytuacji kontynuowania działalności gospodarczej, objęte są kategorią hybryd, o których mowa w art. 57 lit. ca).
- (4) W celu uniknięcia zakłóceń na rynkach oraz zapewnienia stałego ogólnego poziomu funduszy własnych należy przyjąć szczególne rozwiązania przejściowe w stosunku do nowych zasad dotyczących hybrydowych instrumentów kapitałowych.

- (5) W celu wzmocnienia ram wspólnotowego zarządzania kryzysowego niezbędne jest, aby właściwe organy w sposób efektywny skoordynowały swoje działania z innymi właściwymi organami, a w stosownych przypadkach z bankami centralnymi. W celu poprawy skuteczności nadzoru ostrożnościowego nad dominującymi instytucjami kredytowymi, które uzyskały zezwolenie we Wspólnocie, oraz umożliwienia właściwym organom lepszego wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad grupami bankowymi działania nadzorcze muszą być skuteczniej skoordynowane. Należy zatem ustanowić kolegia organów nadzoru. Ustanowienie kolegiów nie powinno wpływać na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z dyrektywy 2006/48/WE. Ich ustanowienie powinno być narzędziem wzmoczonej współpracy prowadzącej do osiągnięcia porozumienia w sprawie kluczowych zadań związanych z nadzorem przez właściwe organy. Kolegia powinny ułatwiać przeprowadzanie bieżącego nadzoru oraz postępowania w sytuacjach nadzwyczajnych. W porozumieniu z innymi członkami kolegium, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany może zdecydować o organizacji posiedzeń lub podjęciu działań nie dotyczących interesu ogólnego i w związku z tym odpowiednio dobierać grono uczestników.
- (6) Uprawnienia właściwych organów powinny w odpowiedni sposób uwzględniać wymiar wspólnotowy. Właściwe organy powinny zatem należycie przeanalizować (...) wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich. Z zastrzeżeniem prawa krajowego zasada ta nie powinna być prawnie wiążąca dla właściwych organów pod względem osiągnięcia konkretnych rezultatów, należy ją raczej postrzegać jako ogólny cel służący wspieraniu stabilności finansowej w Unii Europejskiej.
- (7) Właściwe organy powinny mieć możliwość uczestnictwa w kolegiach odpowiadających za nadzór nad instytucjami kredytowymi, których instytucje dominujące znajdują się w państwie trzecim. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien opracować, w razie potrzeby, niewiążące wytyczne oraz zalecenia w celu wzmocnienia konwergencji praktyk nadzorczych na mocy dyrektywy 2006/48/WE.
- (7a) Artykuł 129 ust. 3 nie zmienia przydziału obowiązków między właściwymi organami nadzoru na bazie skonsolidowanej, subskonsolidowanej i jednostkowej.

- (8) Niedostateczna wymiana informacji pomiędzy właściwymi organami państwa pochodzenia i państwa przyjmującego może mieć niekorzystny wpływ na stabilność finansową w przyjmujących państwach członkowskich. Należy zatem zwiększyć prawo do informacji organów nadzoru państw przyjmujących, zwłaszcza w sytuacji kryzysu obejmującego istotne oddziały (...). W tym celu należy wprowadzić definicję istotnych oddziałów (...). Właściwe organy powinny przekazywać informacje konieczne do realizowania zadań banków centralnych oraz ministerstw finansów w przypadku kryzysów finansowych.
- (9) Nadmierna koncentracja ekspozycji wobec pojedynczego klienta lub grupy powiązanych ze sobą klientów może zrodzić niedopuszczalne ryzyko poniesienia straty. Taką sytuację można uznać za zagrażającą wypłacalności instytucji kredytowej. Monitorowanie i kontrola dużych ekspozycji instytucji kredytowej powinny stanowić zatem integralną część nadzoru sprawowanego nad tą instytucją.
- (10) Obecnie obowiązujące zasady dotyczące dużych ekspozycji sięgają roku 1992. Dlatego też istniejące wymogi odnośnie do dużych ekspozycji określone w dyrektywie 2006/48/WE i w dyrektywie 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych powinny zostać poddane przeglądowi.
- (11) Ponieważ instytucje kredytowe działające na rynku wewnętrznym konkurują ze sobą bezpośrednio, najważniejsze przepisy dotyczące monitorowania i kontroli dużych ekspozycji instytucji kredytowych powinny być w większej mierze zharmonizowane. W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych instytucji kredytowych należy zredukować liczbę wariantów dostępnych dla państw członkowskich w odniesieniu do dużych ekspozycji.
- (12) Istotne jest, aby przy określaniu, czy istnieją grupy powiązanych klientów, a zarazem ekspozycje stanowiące jedno ryzyko, brać pod uwagę również ryzyko wynikające ze wspólnego źródła znaczącego finansowania zapewnionego przez samą instytucję kredytową lub samo przedsiębiorstwo inwestycyjne, lub też ich grupę finansową lub ich powiązane strony.

- (13) Mimo że wskazane jest, aby obliczanie wartości ekspozycji opierało się na wartości ustalonej na potrzeby wymogów minimalnych w zakresie funduszy własnych, właściwe jest przyjęcie zasad monitorowania dużych ekspozycji bez stosowania wag lub stopni ryzyka. Ponadto techniki ograniczania ryzyka kredytowego stosowane w systemie wypłacalności zostały stworzone przy założeniu znacznie zróżnicowanego ryzyka kredytowego. W przypadku dużych ekspozycji, gdzie występuje proste ryzyko koncentracji, ryzyko kredytowe nie jest wystarczająco zróżnicowane. Wpływ takich technik powinien zatem podlegać ostrożnościowym środkom bezpieczeństwa. W tym kontekście należy zapewnić możliwość skutecznego przywrócenia ochrony kredytowej w przypadku dużych ekspozycji.
- (14) Ponieważ strata wynikająca z ekspozycji wobec instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego może być równie dotkliwa, jak strata z tytułu jakiegokolwiek innej ekspozycji, takie ekspozycje powinny być traktowane i zgłaszane jak każde inne ekspozycje. Niemniej jednak wprowadzono alternatywne ograniczenie ilościowe, aby złagodzić nieproporcjonalny wpływ takiego podejścia na mniejsze instytucje.
- (15) Ważne jest, by wyeliminować konflikt interesów istniejący między przedsiębiorstwami „przetwarzającymi” pożyczki na zbywalne papiery wartościowe i inne instrumenty finansowe (jednostki inicjujące lub sponsorujące) a przedsiębiorstwami inwestującymi w te papiery wartościowe lub instrumenty (inwestorzy). Istotne jest zatem, by jednostki inicjujące lub sponsorujące zatrzymywały ekspozycję na ryzyko związane z tymi pożyczkami; ekspozycja jednostek inicjujących lub sponsorujących oznacza w tym celu ekspozycję netto po uwzględnieniu wyników technik ograniczania ryzyka kredytowego, tak aby osiągnąć zbieżność interesów z inwestorami przez to zatrzymanie. Takie zatrzymanie powinno obowiązywać we wszystkich sytuacjach, w których zastosowanie ma ekonomiczna istota sekurytyzacji zgodnie z definicją w dyrektywie, bez względu na to, jakie struktury lub instrumenty prawne wykorzystuje się, by uzyskać wspomnianą istotę ekonomiczną. W szczególności, w sytuacji transferu ryzyka kredytowego w drodze sekurytyzacji, inwestorzy powinni podejmować decyzje wyłącznie w wyniku analizy przeprowadzonej z należytą starannością, do której będą potrzebować odpowiednich informacji na temat sekurytyzacji. Środki stosowane w przypadku ewentualnych rozbieżności tych struktur muszą być spójne i jednolite we wszystkich stosownych regulacjach dotyczących sektora finansowego; po należytej analizie wpływu Komisja zamierza przedstawić odpowiednie wnioski prawodawcze, aby zapewnić, że tak właśnie będzie.

- (16) Załącznik III do dyrektywy 2006/48/WE powinien zostać dostosowany w celu wyjaśnienia niektórych przepisów z myślą o wzmocnieniu konwergencji praktyk nadzorczych.
- (17) Niedawne zmiany na rynku uwidocznily fakt, że zarządzanie ryzykiem utraty płynności jest kluczowym wyznacznikiem dobrej kondycji instytucji kredytowych. Kryteria określone w załączniku V i XI do dyrektywy 2006/48/WE powinny zostać zaostrzone w celu dostosowania tych przepisów do prac Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego i Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego.
- (18) Środki niezbędne do wdrożenia dyrektywy 2006/48/WE powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.
- (19) Komisja powinna być w szczególności uprawniona do zmiany załącznika III do dyrektywy 2006/48/WE w celu uwzględnienia zmian na rynkach finansowych lub zmian w standardach lub wymogach rachunkowości, które uwzględniają prawodawstwo wspólnotowe, lub w odniesieniu do konwergencji praktyk nadzorczych, oraz do zmiany kwoty (...) określonej w art. 111 ust. 1 tej dyrektywy w celu uwzględnienia zmian na rynkach finansowych. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne dyrektywy 2006/48/WE, muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (20) Ponieważ cele proponowanych działań, mianowicie wprowadzenie zasad podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz sprawowania nad nimi nadzoru ostrożnościowego, nie mogą zostać osiągnięte w stopniu wystarczającym przez państwa członkowskie w związku z tym, że niezbędna jest do tego harmonizacja znaczącej liczby różnych przepisów istniejących obecnie w systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(20a) Zgodnie z pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa Rada powinna zachęcać państwa członkowskie do sporządzania, na potrzeby własne i w interesie Wspólnoty, swoich własnych tabel, które będą, tak dalece jak to tylko możliwe, odzwierciedlać korelacje pomiędzy dyrektywą a środkami transpozycji, a także do podania ich do publicznej wiadomości.

(21) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Jedna lub więcej instytucji kredytowych mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim i stale powiązanych z organem centralnym sprawującym nad nimi nadzór i ustanowionym w tym samym państwie członkowskim może być zwolnionych z wymogów wymienionych w art. 7 i art. 11 ust. 1, jeśli prawo krajowe stanowi, że:”;

b) skreśla się akapit drugi i trzeci.

2. W art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 6) otrzymuje brzmienie:

„6) „instytucje”, do celów sekcji 2, 3 i 5 tytułu V rozdziału 2, oznaczają instytucje w rozumieniu definicji określonej w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/49/WE;”;

b) punkt 45) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) dwie lub większą liczbę osób fizycznych lub prawnych, między którymi nie zachodzi stosunek kontroli w rozumieniu lit. a), lecz które należy uznać za stanowiące jedno ryzyko, gdyż są one na tyle wzajemnie ze sobą powiązane, iż powstanie problemów finansowych u jednej z nich, w szczególności trudności z finansowaniem lub spłatą, prawdopodobnie oznaczałoby, że inna osoba lub wszystkie inne osoby napotkałyby trudności z finansowaniem lub spłatą swoich zobowiązań.”.

c) dodaje się pkt 48 w brzmieniu:

„48) „organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany” oznacza właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie na zasadzie skonsolidowanej nadzoru nad dominującymi instytucjami kredytowymi w UE oraz instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez dominujące finansowe spółki holdingowe w UE.”.

3. W art. 40 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wykonując swoje ogólne obowiązki, właściwe organy w jednym państwie członkowskim należycie uwzględniają (...) potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich, w szczególności w sytuacjach nadzwyczajnych, w oparciu o informacje dostępne w stosownym czasie.”.

4. Dodaje się art. 42a w brzmieniu:

„Artykuł 42a

1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą zwrócić się z wnioskiem do właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia lub do organu sprawującego nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 129 ust. 1, o uznanie oddziału instytucji kredytowej za istotny (...).

Wniosek zawiera uzasadnienie prośby o uznanie oddziału za istotny (...) ze szczególnym uwzględnieniem:

- a) kwestii, czy udział w rynku danego oddziału instytucji kredytowej pod względem depozytów przekracza 2% w przyjmującym państwie członkowskim;
- b) prawdopodobnego wpływu zawieszenia lub zamknięcia działalności instytucji kredytowej na systemy płatnicze, rozliczeniowe i rozrachunkowe w przyjmującym państwie członkowskim;
- c) wielkości i znaczenia danego oddziału pod względem liczby klientów w kontekście systemu bankowego lub finansowego przyjmującego państwa członkowskiego.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego oraz organ sprawujący nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 129 ust. 1, dokładają wszelkich starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w sprawie uznania oddziałów za istotne (...).

W przypadku, gdy wspólna decyzja nie zostanie podjęta w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku zgodnie z akapitem pierwszym, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmują swoją własną decyzję dotyczącą uznania oddziału za istotny (...) w ciągu kolejnych dwóch miesięcy. Przy podejmowaniu decyzji właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego uwzględniają wszelkie opinie i zastrzeżenia organu sprawującego nadzór skonsolidowany lub właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia.

Decyzje, o których mowa w akapicie trzecim i czwartym, są przedstawiane w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję, przekazywane zainteresowanym właściwym organom, uznawane za rozstrzygające i stosowane przez właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich.

Uznanie oddziału za istotny (...) nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę oddział istotny (...), informacje określone w art. 132 ust. 1 lit. c) i d) oraz wykonują zadania określone w art. 129 ust. 1 lit. c) we współpracy z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego.

W przypadku, gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia uzyskuje wiedzę o sytuacji nadzwyczajnej w ramach instytucji kredytowej zgodnie z art. 130 ust. 1, powiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie organy określone w art. 49 akapit czwarty i w art. 50.

3. W przypadku, gdy art. 131a nie ma zastosowania, właściwe organy sprawujące nadzór nad instytucją kredytową z oddziałami istotnymi (...) w innych państwach członkowskich ustanawiają kolegium organów nadzoru i przewodniczą mu, aby ułatwić współpracę zgodnie z art. 42 i ust. 2 niniejszego artykułu. Podstawę ustanowienia i funkcjonowania kolegium stanowią pisemne uzgodnienia ustalone przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia po konsultacjach z zainteresowanymi właściwymi organami. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia podejmują decyzję, które właściwe organy uczestniczą w danym posiedzeniu lub w danych działaniach kolegium.

W decyzji właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia uwzględniają zasadność – dla tych organów – działania związanego z nadzorem, które ma zostać zaplanowane lub skoordynowane, w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, o których mowa w art. 40 ust. 3, i na obowiązki określone w art. 42a ust. 2.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia z wyprzedzeniem powiadamiają wszystkich członków kolegium o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach do omówienia i działaniach, które należy przeanalizować. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia w odpowiednim czasie powiadamiają wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub o wprowadzonych środkach.”.

5. Dodaje się art. 42b w brzmieniu:

„Artykuł 42b

1. Przy wykonywaniu swoich obowiązków właściwe organy uwzględniają konwergencję w odniesieniu do instrumentów nadzoru oraz praktyk nadzorczych w zastosowaniu przepisów ustawowych, wykonawczych i wymogów administracyjnych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. W tym celu państwa członkowskie zapewniają uczestnictwo właściwych organów w działaniach Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego oraz należycie uwzględniają jego niewiążące wytyczne i zalecenia.

2. Co trzy lata, począwszy od 31 grudnia 2010 r., Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego przedstawia Radzie, Parlamentowi Europejskiemu i Komisji Europejskiej sprawozdania z postępów w osiągnięciu konwergencji w zakresie nadzoru.”.

6. W art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) bankom centralnym we Wspólnocie i innym organom pełniącym podobną funkcję w zakresie ich uprawnień jako organów monetarnych, w przypadku gdy informacje te są istotne w kontekście wykonywania ich (...) zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki monetarnej, nadzoru nad systemami płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz zabezpieczenia stabilności finansowej; oraz”;

b) na końcu artykułu dodaje się akapit w brzmieniu:

„W sytuacji nadzwyczajnej określonej w art. 130 ust. 1 państwa członkowskie zezwalają właściwym organom na przekazywanie informacji bankom centralnym we Wspólnocie, w przypadku gdy takie informacje są istotne w kontekście wykonywania ich (...) zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki monetarnej, nadzoru nad systemami płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz zabezpieczenia stabilności finansowej.”.

7. W art. 50 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W sytuacji nadzwyczajnej określonej w art. 130 ust. 1 państwa członkowskie zezwalają właściwym organom na ujawnianie informacji działom, o których mowa w akapicie pierwszym, we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich.”.

7a. W tytule V rozdział 2 sekcja 2 podsekcja 2 wprowadza się następujące zmiany:

Tytuł „Obliczanie wymogów” otrzymuje brzmienie: „Wymogi w zakresie obliczeń i sprawozdawczości”

7b. W art. 74 ust. 2 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów przekazywania tych obliczeń przez instytucje kredytowe właściwe organy stosują, przed 31 grudnia 2012 r., jednolite formaty, częstotliwość i terminy przedkładania sprawozdań. Aby to ułatwić, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne z myślą o wprowadzeniu we Wspólnocie jednolitego formatu sprawozdań nie później niż do 1 stycznia 2012 r. Formaty sprawozdań są proporcjonalne do charakteru, rozmiarów i złożoności działań instytucji kredytowych.”.

8. W art. 57 wprowadza się następujące zmiany:

a) litera a) otrzymuje brzmienie:

„a) kapitału w rozumieniu art. 22 dyrektywy 86/635/EWG, w takim zakresie, w jakim został on wpłacony, łącznie z azio emisyjnym, w pełni pokrywa straty w sytuacjach kontynuowania działalności gospodarczej, a w przypadku upadłości lub likwidacji ma niższą rangę niż wszystkie inne wierzytelności.”;

b) dodaje się lit. ca) w brzmieniu:

„ca) „instrumentów innych niż te, o których mowa w lit. a), a które spełniają wymogi określone w art. 63 ust. 2 lit. a), c), d) i e) oraz w art. 63a;”.

9. W art. 61 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Pojęcie funduszy własnych według definicji określonej w art. 57 lit. a)–h) obejmuje maksymalną liczbę pozycji i kwot. Państwa członkowskie mogą zdecydować o stosowaniu tych pozycji oraz odejmowaniu pozycji innych niż wymienione w art. 57 lit. i)–r).”.

10. W art. 63 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Instrumenty, o których mowa w art. 57 lit. ca), spełniają wymogi określone w lit. a), c), d) i e) niniejszego artykułu.”.

11. Dodaje się art. 63a w brzmieniu:

„Artykuł 63a

„1. Instrumenty, o których mowa w art. 57 lit. ca), spełniają wymogi określone w ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. Instrumenty te nie mają określonego terminu wykupu lub termin ich pierwotnej zapadalności wynosi co najmniej 30 lat. Instrumenty te mogą zawierać jedną lub więcej opcji kupna według wyłącznego uznania emitenta, jednak nie powinny być umarżane przed upływem pięciu lat od daty ich wyemitowania. W przypadku gdy postanowienia ustawowe lub umowne regulujące instrumenty bez określonego terminu wykupu w pewnym stopniu zachęcają instytucje kredytowe do umarżania instrumentów zgodnie z ustaleniami właściwych organów, taka zachęta może nastąpić najwcześniej po upływie dziesięciu lat od daty wyemitowania. Postanowienia ustawowe lub umowne regulujące instrumenty terminowe nie przewidują żadnej zachęty do umorzenia poza terminem zapadalności.

Instrumenty terminowe i bez określonego terminu wykupu mogą być wykupywane lub umarżane wyłącznie za uprzednią zgodą właściwych organów. Właściwe organy mogą udzielić pozwolenia, pod warunkiem że wniosek zostanie złożony z inicjatywy instytucji kredytowej, a warunki finansowe ani wypłacalność instytucji kredytowej nie są w nienależyty sposób naruszone. Właściwe organy mogą zażądać od instytucji zastąpienia instrumentów pozycjami o takiej samej lub wyższej jakości, o których mowa w art. 57 lit. a) lub ca).

Właściwe organy żądają zawieszenia umorzenia instrumentów terminowych w przypadku, gdy instytucja kredytowa nie spełnia wymogów kapitałowych określonych w art. 75, może też wymagać zawieszenia umorzenia w innym terminie w oparciu o warunki finansowe i wypłacalność instytucji kredytowych.

Właściwe organy mogą w dowolnym momencie udzielić pozwolenia na wcześniejsze umorzenie instrumentów terminowych i bez określonego terminu wykupu w sytuacji, gdy nastąpiła zmiana w obowiązującym systemie podatkowym lub obowiązującej klasyfikacji regulacyjnej takich instrumentów, która była niemożliwa do przewidzenia w dniu emisji.

3. Postanowienia ustawowe lub umowne regulujące dany instrument zezwalają instytucji kredytowej na anulowanie, w razie potrzeby, płatności odsetek lub dywidend za nieograniczony okres na zasadzie nieskumulowanej.

Instytucja kredytowa anuluje jednak takie płatności, w przypadku gdy nie spełnia ona wymogów kapitałowych określonych w art. 75.

Właściwe organy mogą zażądać anulowania takich płatności w oparciu o sytuację finansową i wypłacalność instytucji kredytowej. Każde takie anulowanie pozostaje bez uszczerbku dla prawa instytucji kredytowej do zastąpienia wypłaty odsetek lub dywidend wypłatą w formie instrumentu określonego w art. 57 lit. a), pod warunkiem że każdy taki mechanizm pozwala instytucji kredytowej na zachowanie zasobów finansowych. Zastąpienie takie może być regulowane specjalnymi warunkami ustalonymi przez właściwe organy.

4. Postanowienia ustawowe lub umowne regulujące dany instrument określają taką wartość kapitału, niespłaconych odsetek lub dywidend, która pokrywa straty i nie utrudnia dokapitalizowania instytucji kredytowej za pomocą odpowiednich mechanizmów zgodnie z wytycznymi Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, o których mowa w ust. 6.

5. W przypadku upadłości lub likwidacji instytucji kredytowej, instrumenty mają niższą rangę niż pozycje określone w art. 63 ust. 2.

6. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne służące konwergencji praktyk nadzorczych w zakresie instrumentów, o których mowa w ust. 1, oraz monitoruje ich stosowanie. Do 1 stycznia 2012 r. Komisja dokonuje przeglądu stosowania niniejszego artykułu i przedkłada sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi odpowiednimi propozycjami z myślą o zapewnieniu jakości funduszy własnych.”.

12. W art. 65 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wszelkie udziały mniejszościowe w rozumieniu art. 21 dyrektywy 83/349/EWG, gdy integracja jest przeprowadzona metodą pełną. Wszelkie instrumenty, o których mowa w art. 57 lit. ca), które skutkują udziałami mniejszościowymi, spełniają wymogi wynikające z art. 63a, 66 oraz art. 63 ust. 2 lit. a), c), d) i e);”.

13. W art. 66 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pozycje określone w art. 57 lit. d)–h) podlegają następującym limitom:

- a) suma pozycji z art. 57 lit. d)–h) nie może przewyższać maksymalnej wysokości 100% sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z lit. i), j) i k) tego artykułu; oraz
- b) suma pozycji z art. 57 lit. g)–h) nie może przewyższać maksymalnej wysokości 50% sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z lit. i), j) i k) tego artykułu.”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Niezależnie od ust. 1 suma pozycji w art. 57 lit. ca) podlega następującym limitom:

- a) instrumenty, które muszą zostać przekształcone w sytuacjach nadzwyczajnych, i mogą zostać przekształcone z inicjatywy właściwych organów w dowolnym czasie w oparciu o sytuację finansową i sytuację dotyczącą wypłacalności emitenta, w pozycje, o których mowa w art. 57 lit. a), we wcześniej określonym zakresie (...) ogółem nie przewyższają maksymalnej wysokości 50% sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z art. 57 lit. i), j) i k);
- b) w ramach limitu określonego w lit. a) niniejszego ustępu suma wszystkich innych instrumentów nie przewyższa maksymalnej wysokości 35% sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z art. 57 lit. i), j) i k);
- c) w ramach limitów określonych w lit. a) i b) niniejszego ustępu suma instrumentów terminowych i jakiegokolwiek instrumentu regulowanego postanowieniami ustawowymi lub umownymi zachęcającymi instytucje kredytowe do umarzania instrumentów, nie przewyższa maksymalnej wysokości 15% sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z art. 57 lit. i), j) i k);
- d) suma pozycji przekraczająca limity określone w lit. a), b) i c) podlega limitowi ustalonemu w ust. 1.”;

c) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Suma pozycji wymienionych w art. 57 lit. l)–r) jest w połowie odliczana od sumy pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę pozycji lit. i), j) i k), oraz w połowie od sumy pozycji lit. d)–h) tego artykułu przy zastosowaniu limitów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli połowa sumy pozycji art. 57 lit. l)–r) jest większa od sumy pozycji lit. d)–h) tego artykułu, różnicę należy odjąć od sumy pozycji lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę pozycji lit. i), j) i k) tego artykułu. Pozycje wymienionych w art. 57 lit. r) nie odejmuje się, jeżeli zostały one ujęte w obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 75 zgodnie z załącznikiem IX część 4.”;

d) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W sytuacjach nadzwyczajnych właściwe organy mogą zezwolić instytucjom kredytowym na tymczasowe przekroczenie limitów określonych w ust. 1 i 1a.”.

14. W art. 87 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Jeżeli ekspozycje w formie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania spełniają kryteria określone w załączniku VI część 1 pkt 77 i 78, a instytucja kredytowa ma świadomość wszystkich ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub ich części, instytucja kredytowa analizuje wspomniane ekspozycje bazowe, aby obliczyć kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat zgodnie z metodami określonymi w niniejszej podsekcji. Ustęp 12 stosuje się do tej części ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, których instytucja kredytowa nie jest świadoma (...) lub nie jest wystarczająco świadoma. Ustęp 12 w szczególności ma zastosowanie w przypadku, gdyby analiza ekspozycji bazowych w celu obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanych strat zgodnie z metodami określonymi w niniejszej sekcji była nadmiernie uciążliwa dla instytucji kredytowej.

Jeżeli instytucja kredytowa nie spełnia warunków pozwalających na stosowanie metod określonych w niniejszej podsekcji w odniesieniu do wszystkich lub części ekspozycji bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat obliczane są zgodnie z następującymi metodami:

- a) w przypadku ekspozycji należących do klasy ekspozycji wymienionej w art. 86 ust. 1 lit. e), zgodnie z metodą określoną w załączniku VII część 1 pkt 19–21;
- b) w przypadku wszystkich innych ekspozycji bazowych stosuje się metodę określoną w art. 78–83, z zastrzeżeniem następujących zmian:
  - (i) w przypadku ekspozycji, którym nadaje się szczególną wagę ryzyka odpowiadającą ekspozycjom bez ratingu lub podlegającym (...) stopniowi jakości kredytowej przynoszącemu najwyższą wagę ryzyka danej klasie ekspozycji, wagę ryzyka mnoży się przez współczynnik 2, ale nie może być ona wyższa niż 1250%;
  - (ii) w przypadku wszystkich innych ekspozycji, wagę ryzyka mnoży się przez współczynnik 1,1 i nadaje się jej minimalną wartość 5%.

Jeżeli instytucja kredytowa nie jest w stanie, do celów lit. a), dokonać rozróżnienia między ekspozycjami w papierach kapitałowych niepublicznych, ekspozycjami w papierach giełdowych i innymi ekspozycjami kapitałowymi, instytucja traktuje takie ekspozycje jako inne ekspozycje kapitałowe. Bez uszczerbku dla art. 154 ust. 6, jeżeli takie ekspozycje, postrzegane łącznie z bezpośrednimi ekspozycjami instytucji kredytowej w danej klasie ekspozycji, nie są istotne w rozumieniu art. 89 ust. 2, wówczas ust. 1 tego artykułu może być stosowany pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe organy.”;

- b) w ust. 12 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Alternatywnie wobec metody opisanej w akapicie pierwszym, instytucje kredytowe mogą same dokonywać obliczeń lub polegać na obliczeniach i sprawozdaniach stron trzecich dotyczących średnich kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w oparciu o ekspozycje bazowe przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, zgodnie z metodami określonymi w art. 11 lit. a) i b), pod warunkiem stosownego zapewnienia prawidłowości obliczeń i sprawozdań.”.

15. W art. 89 lit. d) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„d) ekspozycji wobec rządów państw członkowskich oraz ich samorządów regionalnych, władz lokalnych i organów administracyjnych, pod warunkiem że:”.

16. W art. 106 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ekspozycje nie obejmują żadnej z następujących pozycji:

- a) w przypadku transakcji walutowych: ryzyka powstałego w normalnym toku rozliczeń w terminie 48 godzin po dokonaniu płatności;
- b) w przypadku transakcji kupna lub sprzedaży papierów wartościowych: ryzyka powstałego w normalnym toku rozliczeń w terminie pięciu dni roboczych po dokonaniu płatności lub dostarczeniu papierów, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej; ani
- c) w przypadku świadczenia klientom usług transferu środków pieniężnych lub usług w zakresie rozliczeń (...), rozrachunków (...) i przechowywania instrumentów finansowych, opóźnione wpływy w formie finansowania i inne ekspozycje wynikające z działalności klienta, które trwają nie dłużej niż do następnego dnia roboczego.”;

b) dodaje się ust. 3. w brzmieniu:

„3. W celu określenia, czy istnieją grupy powiązanych klientów w odniesieniu do ekspozycji określonych w art. 79 ust. 1 lit. m), o) i p), jeżeli istnieje ekspozycja wobec aktywów bazowych, instytucja kredytowa ocenia program (...) lub jego ekspozycje bazowe lub oba te elementy. W tym celu instytucja kredytowa ocenia istotę gospodarczą i ryzyko nieodłącznie związane ze strukturą transakcji.”.

17. Artykuł 107 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 107

Do celów obliczania wartości ekspozycji zgodnie z niniejszą sekcją termin „instytucja kredytowa” obejmuje również każde przedsiębiorstwo prywatne lub państwowe, łącznie z jego oddziałami, które jest zgodne z definicją „instytucji kredytowej” i posiada zezwolenie wydane w państwie trzecim.”.

18. Artykuł 110 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 110

1. Instytucja kredytowa dostarcza właściwym organom poniższe informacje dotyczące każdej dużej ekspozycji, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zastosowania art. 111 ust. 1:

- a) dane identyfikujące klienta lub grupę powiązanych klientów, wobec których instytucja kredytowa posiada dużą ekspozycję;
- b) wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutków ograniczenia ryzyka kredytowego, w stosownych przypadkach (...);
- c) w stosownych przypadkach, rodzaj rzeczywistej lub nierzeczywistej ochrony kredytowej;
- d) wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutków ograniczenia ryzyka kredytowego obliczonego do celów art. 111 ust. 1.

W przypadku, gdy instytucja kredytowa podlega art. 84–89, należy udostępnić właściwym organom jej 20 największych ekspozycji w ujęciu skonsolidowanym, oprócz ekspozycji wyłączonych z zastosowania art. 111 ust. 1.

2. Państwa członkowskie zapewniają sporządzanie sprawozdań przynajmniej dwa razy w roku.

3. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje kredytowe analizowały, w możliwym zakresie, swoje ekspozycje wobec emitentów zabezpieczeń, (...) dostawców nierzeczywistej ochrony ryzyka kredytowego i aktywów bazowych zgodnie z art. 106 ust. 3 pod kątem ewentualnych koncentracji oraz, w stosownych przypadkach, podejmowały działania lub przedstawiały sprawozdania właściwym dla nich organom z wszelkich istotnych ustaleń.”.

19. W art. 111 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja kredytowa nie może przyjąć na siebie ekspozycji, po uwzględnieniu skutków ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 112–117, wobec klienta lub grupy powiązanych klientów, której wartość przekracza 25% jej funduszy własnych.

Gdy klient ten jest instytucją lub gdy grupa powiązanych klientów składa się z co najmniej jednej instytucji, wartość ta nie może przekroczyć 25% funduszy własnych instytucji kredytowej lub kwoty 150 mln EUR, w zależności od tego która z tych wartości jest wyższa, przy założeniu, że suma wartości ekspozycji, po uwzględnieniu skutków ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 112–117, wobec wszystkich powiązanych klientów niebędących instytucjami nie przekracza 25% funduszy własnych instytucji kredytowej.

W przypadku, gdy kwota 150 mln EUR przewyższa 25% funduszy własnych instytucji kredytowej, wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutków ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 112–117 nie przekracza rozsądnego limitu z punktu widzenia funduszy własnych instytucji kredytowej. Limit ten określają instytucje kredytowe zgodnie z politykami i procedurami, o których mowa w załączniku V pkt 7, w celu uwzględnienia i kontroli ryzyka koncentracji; limit ten nie przekracza 100% funduszy własnych instytucji kredytowej.

Państwa członkowskie mogą ustalić limit niższy niż 150 mln EUR, o czym powiadamiają Komisję.”;

b) skreśla się ust. 2 i 3;

c) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Instytucja kredytowa stale przestrzega limitu ustanowionego w ust. 1. Jeśli w wyjątkowym przypadku wysokość ekspozycji przewyższa ten limit, wartość ekspozycji jest bezzwłocznie zgłaszana właściwym organom, które w uzasadnionych okolicznościach mogą przyznać instytucji kredytowej ograniczony czas, w którym ma ona dostosować się do tego limitu.

Gdy zastosowanie ma kwota 150 mln EUR, o której mowa w ust. 1, właściwe organy mogą w indywidualnym przypadku zezwolić na przekroczenie limitu 100% obowiązującego wobec funduszy własnych instytucji kredytowej.”

20. W art. 112 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem ust. 3, jeżeli na mocy art. 113–117 dozwolone jest uznawanie rzeczywistej lub nierzeczywistej ochrony kredytowej, podlega ona zgodności z wymogami kwalifikowalności i innymi minimalnymi wymogami określonymi w art. 90–93.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Do celów niniejszej sekcji instytucja kredytowa nie uwzględnia zabezpieczeń określonych w załączniku VIII część 1 pkt 20–22, chyba że jest to dozwolone na mocy art. 115.”.

21. W art. 113 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 1 i 2;

b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. Poniższe ekspozycje wyłącza się ze stosowania art. 111 ust. 1:”;

(ii) litery e) i f) otrzymują brzmienie:

- „e) pozycje aktywów stanowiące należności od samorządów regionalnych i władz lokalnych państw członkowskich, jeśli tym należnościom przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 0%, oraz inne ekspozycje wobec należności od takich rządów lub władz lub gwarantowane przez nie, którym przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 0%;
- f) ekspozycje wobec kontrahentów określonych w art. 80 ust. 7 lub 8, jeśli przypisuje się im zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 0%; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z art. 111 ust. 1, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej.”;

(iii) litera i) otrzymuje brzmienie:

- „i) ekspozycje wynikające z niewykorzystanych zobowiązań kredytowych, które zostały sklasyfikowane jako pozabilansowe pozycje niskiego ryzyka w załączniku II i pod warunkiem, że zawarto umowę z klientem lub grupą powiązanych klientów, na mocy której ten kredyt może być wykorzystany, wyłącznie jeśli zagwarantowano, że nie spowoduje to przekroczenia limitu stosowanego na mocy art. 111 ust. 1.”;

(iv) skreśla się litery j)–t);

c) skreśla się akapit trzeci, czwarty i piąty;

d) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Państwa członkowskie mogą całkowicie lub częściowo wyłączyć poniższe ekspozycje ze stosowania art. 111 ust. 1:

- a) obligacje zabezpieczone określone w załączniku VI część 1 ust. 68, 69 i 70;

- b) pozycje aktywów stanowiące należności od samorządów regionalnych i władz lokalnych państw członkowskich, jeśli tym należnościom przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 20%, oraz inne ekspozycje wobec należności od takich rządów lub władz lub gwarantowane przez nie, którym przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 20%;
- c) niezależnie od ust. 3 lit. f) niniejszego artykułu ekspozycje instytucji kredytowej wobec jej przedsiębiorstwa dominującego, wobec innych przedsiębiorstw zależnych w stosunku do tego przedsiębiorstwa dominującego lub wobec własnych przedsiębiorstw zależnych, w zakresie, w jakim przedsiębiorstwa te są objęte nadzorem skonsolidowanym, któremu podlega sama instytucja kredytowa, zgodnie z niniejszą dyrektywą lub z przepisami równoważnymi obowiązującymi w państwie trzecim; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z art. 111 ust. 1, są traktowane jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;
- d) pozycje aktywów stanowiące należności od i inne ekspozycje (...), w tym udziały kapitałowe lub inne aktywa finansowe (...), wobec regionalnych lub centralnych instytucji kredytowych, z którymi dana instytucja kredytowa (...) jest stowarzyszona w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi, i które na mocy tych przepisów mają obowiązek przeprowadzać rozliczenia środków pieniężnych wewnątrz sieci;
- e) pozycje aktywów stanowiące należności od i inne ekspozycje wobec instytucji kredytowych podjęte przez instytucje kredytowe działające na zasadach niekonkurencyjnych, udzielające pożyczek w ramach programów legislacyjnych lub ich statutów wspierających określone sektory gospodarki przy pewnej formie nadzoru ze strony rządu i restrykcji w odniesieniu do wykorzystania tych pożyczek, pod warunkiem że wynikają z nich odpowiednie ekspozycje, które są przekazywane beneficjentom za pośrednictwem innych instytucji kredytowych;
- f) pozycje aktywów stanowiące należności od oraz inne ekspozycje wobec instytucji, pod warunkiem że ekspozycje te nie stanowią funduszy własnych tych instytucji, ich termin zapadalności nie przekracza następnego dnia roboczego i są denominowane w walucie państwa członkowskiego korzystającego z tej możliwości, pod warunkiem że walutą tą nie jest euro ani funt szterling;

- g) 50% pozabilansowych akredytyw dokumentowych umiarkowanego ryzyka i pozabilansowych niewykorzystanych zobowiązań kredytowych umiarkowanego ryzyka, o których mowa w załączniku II, i z zastrzeżeniem zgody właściwych organów, 80% gwarancji innych niż gwarancje kredytowe udzielone na podstawie przepisów prawnych lub regulacji swoim członkom przez fundusze wzajemnego gwarantowania posiadające status instytucji kredytowych;
- h) pozycje aktywów stanowiące należności od banków centralnych w postaci minimalnych wymogów dotyczących rezerw przechowywanych w bankach centralnych, a które są denominowane w walutach krajowych kredytobiorców.²². W art. 114 wprowadza

się następujące zmiany:

- a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z zastrzeżeniem ust. 3, do obliczania wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1 instytucja kredytowa może stosować „w pełni zaktualizowaną wartość ekspozycji”, obliczoną zgodnie z art. 90–93, przy uwzględnieniu ograniczenia ryzyka kredytowego, korekt z tytułu zmienności oraz wszelkich niedopasowań terminów rozliczenia (E*).”

- b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Z zastrzeżeniem ust. 3 instytucja kredytowa, której zezwolono na stosowanie własnych oszacowań LGD oraz współczynników konwersji dla klas ekspozycji zgodnie z art. 84–89, uzyskuje – o ile jest w stanie oszacować w stopniu zadowalającym właściwe organy wpływ zabezpieczenia finansowego na ekspozycje w oderwaniu od innych aspektów związanych z wartością LGD – pozwolenie na uznawanie omawianego wpływu w obliczaniu wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1.”;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Instytucje kredytowe, które uzyskały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD oraz współczynników konwersji dla klas ekspozycji zgodnie z art. 84–89 i które nie obliczają wartości własnych ekspozycji zgodnie z metodą opisaną w akapicie pierwszym, mogą stosować kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych lub podejście określone w art. 117 ust. 1 lit. b) do obliczania wartości ekspozycji.”;

c} w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Instytucja kredytowa, która stosuje kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, lub której udzielono pozwolenia na stosowanie metody opisanej w ust. 2 do obliczania wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1, prowadzi okresowe testy skrajnych warunków koncentracji ryzyka kredytowego, obejmujące również możliwą do zrealizowania wartość przyjętych zabezpieczeń.”;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli test warunków skrajnych wykaże niższą możliwą wartość realizacji przyjętego zabezpieczenia niż wartość dopuszczalna zgodnie z kompleksową metodą ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metodą opisaną w ust. 2, stosownie do przypadku, wówczas należy odpowiednio zmniejszyć wartość uznawanego zabezpieczenia przy obliczaniu wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1.”;

(iii) w akapicie piątym lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) polityki i procedury na wypadek, gdy test warunków skrajnych wykazuje niższą możliwą wartość realizacji przyjętego zabezpieczenia niż wartość uwzględniana przy stosowaniu kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metody opisanej w ust. 2; oraz”;

d) Skreśla się ust. 4.

23. Artykuł 115 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 115

1. Do celów niniejszej sekcji instytucja kredytowa może obniżyć wartość ekspozycji do 50% wartości danej nieruchomości mieszkalnej, o ile zostanie spełniony jeden z poniższych warunków:

- a) ekspozycja jest zabezpieczona hipoteką na nieruchomości mieszkalnej lub udziałami w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych działających zgodnie z fińską ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 roku lub późniejszymi odpowiadającymi jej aktami prawnymi;
- b) ekspozycja dotyczy transakcji leasingowej, na mocy której leasingodawca zachowuje pełny tytuł własności do nieruchomości mieszkalnej będącej przedmiotem transakcji dopóty, dopóki leasingobiorca nie zrealizuje posiadanej opcji kupna.

Wartość nieruchomości wyliczana jest, w sposób zadowalający dla właściwych organów, na podstawie (...) ostrożnych standardów wyceny ustanowionych przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi. (...)

Nieruchomość mieszkalna oznacza miejsce zamieszkania przeznaczone do zamieszkiwania lub oddania w najem przez właściciela.

2. Do celów niniejszej sekcji instytucja kredytowa może obniżyć wartość ekspozycji do 50% wartości danej nieruchomości komercyjnej, tylko jeżeli zainteresowane właściwe organy w państwie członkowskim, w którym znajduje się dana nieruchomość komercyjna, zezwolą, by poniższe ekspozycje (...) otrzymały (...) zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 50%:

- a) ekspozycje zabezpieczone hipotekami na biurach lub innych nieruchomościach komercyjnych lub zabezpieczone udziałami w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych, działających zgodnie z fińską Ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 roku lub późniejszymi odpowiednimi aktami prawnymi, w odniesieniu do biur lub innych nieruchomości komercyjnych; lub
- b) ekspozycje związane z transakcjami najmu nieruchomości dotyczącymi biur lub innych nieruchomości komercyjnych.

Wartość nieruchomości wyliczana jest, w sposób zadowalający dla właściwych organów, na podstawie ostrożnych standardów wyceny ustanowionych przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi.

Nieruchomość komercyjna jest wykończona, wynajęta (...) i przynosi odpowiedni przychód z czynszu.”.

24. Skreśla się art. 116.

25. W art. 117 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Gdy ekspozycja wobec klienta jest zabezpieczona gwarancją strony trzeciej lub zabezpieczeniem wydanym przez stronę trzecią, instytucja kredytowa może:

- a) traktować część ekspozycji, która jest zabezpieczona gwarancją, jako ekspozycję ponoszoną w stosunku do gwaranta, a nie do klienta pod warunkiem, że niezabezpieczonej ekspozycji wobec gwaranta przypisana byłaby taka sama lub niższa waga ryzyka w stosunku do wagi ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z art. 78–83;
- b) traktować część ekspozycji zabezpieczonej wartością rynkową uznanego zabezpieczenia jako ponoszoną w stosunku do strony trzeciej, a nie do klienta, o ile taka ekspozycja jest zabezpieczona zabezpieczeniem i pod warunkiem, że zabezpieczonej części ekspozycji zostałaby przypisana taka sama lub niższa waga ryzyka w stosunku do wagi ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z art. 78–83.

Instytucja kredytowa nie stosuje podejścia, o którym mowa w lit. b), jeżeli zachodzi niedopasowanie pomiędzy terminem rozliczenia ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony.

Do celów niniejszej sekcji instytucja kredytowa może stosować zarówno kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i podejście opisane w akapicie pierwszym lit. b) tylko w przypadku, gdy dopuszcza się stosowanie zarówno kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych jak i uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych do celów art. 75 lit. a).”;

b) w ust. 2 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy instytucja kredytowa stosuje ust. 1 lit. a):”.

26. Skreśla się art. 119.

27. W rozdziale 2 dodaje się sekcję 7 w brzmieniu:

„Sekcja 7

Ekspozycje na przetransferowane ryzyko kredytowe

Artykuł 122a

1. Instytucja kredytowa niebędąca jednostką inicjującą, jednostką sponsorującą lub pierwotnym kredytodawcą, jest ekspozowana na ryzyko kredytowe pozycji sekurytyzacyjnej zaliczonej do portfela handlowego lub niehandlowego (...) wyłącznie jeżeli jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca:

(...)

(...)

(...) jednoznacznie ujawniły (...) instytucji kredytowej, że utrzyma na bieżąco, istotny interes gospodarczy netto (...), który w żadnym przypadku nie będzie mniejszy niż 5 procent (...).

Do tego celu utrzymanie istotnego interesu gospodarczego netto oznacza:

a) utrzymanie wartości nominalnej nie niższej niż 5% każdej transzy odsprzedanej lub przekazanej inwestorom; lub

b) w przypadku sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych, utrzymanie przez jednostkę inicjującą udziału nie niższego niż 5% wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji; lub

c) utrzymanie przypadkowo wybranych ekspozycji wynoszących nie mniej niż 5% wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, jeżeli w przeciwnym wypadku ekspozycje takie zostałyby sekurytyzowane w sekurytyzacji, pod warunkiem że ilość potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji jest pierwotnie nie mniejsza niż 100; lub

d) utrzymanie transzy pierwszej straty oraz, w razie konieczności, innych transz o takim samym lub poważniejszym profilu ryzyka i z terminem rozliczenia nie wcześniejszym niż transze przekazane lub odsprzedane inwestorom, tak aby wartość utrzymania wynosiła ogółem nie mniej niż 5% wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji.

Interes gospodarczy netto oblicza się w momencie początkowym i utrzymuje na bieżąco. Nie stosuje się wobec niego żadnych metod ograniczania ryzyka kredytowego ani pozycji krótkich ani innych instrumentów zabezpieczających. Interes gospodarczy netto określa się na podstawie wartości referencyjnej pozycji pozabilansowych.

Do celów niniejszego artykułu „na bieżąco” oznacza, że utrzymane pozycje, interes lub ekspozycje nie są zabezpieczane ani odsprzedawane.

1a. Jeżeli dominująca unijna instytucja kredytowa lub unijna finansowa spółka holdingowa lub jedno z jej przedsiębiorstw zależnych, jako jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca, sekurytyzuje ekspozycje z kilku instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych lub instytucji finansowych objętych zakresem nadzoru skonsolidowanego, wymóg, o którym mowa w akapicie pierwszym, może zostać spełniony na podstawie skonsolidowanej sytuacji powiązanej dominującej unijnej instytucji kredytowej lub unijnej finansowej spółki holdingowej. Ten akapit ma zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne lub instytucje finansowe, które utworzyły sekurytyzowane ekspozycje, zobowiązały się do przestrzegania wymogów określonych w ust. 5 oraz do terminowego dostarczania jednostce inicjującej lub jednostce sponsorującej i unijnej dominującej instytucji kredytowej lub unijnej finansowej spółce holdingowej informacji potrzebnych do spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 6.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania, jeżeli sekurytyzowane ekspozycje stanowią (...) należności lub należności warunkowe od następujących podmiotów lub są przez nie gwarantowane:

- a) rządów centralnych lub banków centralnych;
- b) samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego państw członkowskich;
- c) instytucji, wobec których przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka 50%; oraz
- d) wielostronnych banków rozwoju.

Ustęp 1 nie ma zastosowania do:

- a) transakcji opartych na indeksie, w którym stosowne podmioty referencyjne są takie same jak podmioty tworzące indeks podmiotów będący w szerokim obrocie lub są innymi zbywalnymi papierami wartościowymi różnymi od pozycji sekurytyzacyjnych;
- b) pożyczek konsorcjalnych, wierzytelności nabytych lub swapów ryzyka kredytowego, jeśli instrumenty te nie są używane do „przetwarzania” lub zabezpieczania sekurytyzacji objętego ust. 1.

(...)

3. skreślony

3. (...) Instytucje kredytowe niebędące jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi lub pierwotnymi kredytodawcami są w stanie wykazać (...) przed właściwymi organami – od momentu, w którym dokonują inwestycji – dla każdej ze swoich poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych, że posiadają kompleksowe i zglobione zrozumienie formalnych zasad polityki i procedur – a także że wdrożyły takie formalne zasady polityki i procedury – (...) stosowne do ich działalności zaliczonej do portfela handlowego, jak i niehandlowego oraz odpowiadające profilowi ryzyka ich inwestycji w pozycje sekurytyzowane, w zakresie analizowania i rejestrowania :

- a) informacji ujawnionych na mocy ust. 1 (...) przez jednostki inicjujące (...) lub jednostki sponsorujące, by określić interes gospodarczy netto w sekurytyzacji (...), który na bieżąco utrzymują;
- b) charakterystyki ryzyka danej pozycji sekurytyzacyjnej;

- c) charakterystyki ryzyka ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;
- d) reputacji i dotychczas poniesionych strat przez jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące w związku z wcześniejszymi sekurytyzacjami w odpowiednich klasach ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;
- e) oświadczeń złożonych przez jednostkę inicjującą lub sponsorującą lub jej przedstawiciela lub doradcę w kwestii (...) dochowania przez nią należytej staranności w zapewnieniu jakości sekurytyzowanych ekspozycji (...) oraz, w stosownych przypadkach, w kwestii jakości zabezpieczenia sekurytyzowanych ekspozycji (...);
- f) w stosownych przypadkach, metod i koncepcji, na których opiera się wycena zabezpieczenia wspierającego sekurytyzowane ekspozycje (...) oraz zasad polityki przyjętych przez jednostkę inicjującą lub sponsorującą w celu zapewnienia niezależności rzeczoznawcy; oraz
- g) wszystkich cech strukturalnych sekurytyzacji, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki pozycji sekurytyzacyjnych instytucji kredytowej. (...) Instytucje kredytowe (...) regularnie (...) przeprowadzają (...) własne testy skrajnych warunków stosownie do swoich pozycji sekurytyzacyjnych. W tym celu instytucje kredytowe nie opierają się wyłącznie na testach przeprowadzanych przez instytucję ECAI. (...)

4. Instytucje kredytowe niebędące jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi lub pierwotnymi kredytodawcami ustalają formalne procedury stosowne do ich działalności zaliczonej do portfela handlowego, jak i niehandlowego oraz odpowiadające profilowi ryzyka ich inwestycji w pozycje sekurytyzowane w celu bieżącego i terminowego monitorowania informacji na temat wyników ekspozycji stanowiących bazę ich pozycji sekurytyzacyjnych. W stosownych przypadkach (...), procedury te obejmują (...): typ ekspozycji, (...) udział procentowy pożyczek zalegających z płatnościami o ponad 30, 60 i 90 dni, częstość niewykonania zobowiązań, częstość przedpłat, pożyczki postawione w stan natychmiastowej wymagalności, rodzaj zabezpieczenia i w czym jest posiadaniu, rozkład częstości punktowych ocen zdolności kredytowej i inne środki oceny wiarygodności kredytowej odnoszące się do ekspozycji bazowych, dywersyfikacja sektorowa i geograficzna, rozkład częstości współczynnika pokrycia należności zabezpieczeniem w przedziałach ułatwiających odpowiednią analizę wrażliwości. Jeśli ekspozycje bazowe są same w sobie pozycjami sekurytyzacyjnymi, instytucje kredytowe posiadają wymienione powyżej informacje dotyczące nie tylko bazowych transzy sekurytyzacji, takie jak nazwa emitenta i jakość kredytu, lecz także dotyczące cech i wyników puli stanowiących bazę transzy sekurytyzacji (...).

Institucje kredytowe posiadają dogłębne zrozumienie wszystkich cech strukturalnych transakcji sekurytyzacyjnych, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki ich ekspozycji wobec transakcji, takich jak umowy w systemie kaskadowym, mechanizmy wyzwalające efekt kaskady, wsparcie jakości kredytowej, wsparcie płynności, mechanizmy wyzwalania wartości rynkowej oraz odnoszące się do konkretnej transakcji definicje niewykonania zobowiązania.

W przypadku niespełnienia w jakimkolwiek istotnym zakresie wymogów określonych w ust. 3 oraz w niniejszym ustępie oraz ze względu na zaniedbanie lub pominięcie, w tym w przypadku inwestycji poczynionych od 31 grudnia 2010 r., nieotrzymanie od jednostki inicjującej lub sponsorującej od momentu, w którym dokonują inwestycji, wszelkich istotnych informacji wymaganych na mocy ust. 3 i 4 i niedokonanie analizy tych informacji, instytucje kredytowe na mocy części 4 załącznika IX stosują do tych pozycji sekurytyzacyjnych wagę ryzyka wynoszącą 1 250%, z wyjątkiem przypadków, gdy właściwe organy podjęły decyzję o tymczasowym zawieszeniu wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2, w okresach ogólnorynkowych napięć związanych z ryzykiem utraty płynności.

5. (...) Instytucje kredytowe będące jednostkami inicjującymi stosują w stosunku do ekspozycji, które mają zostać poddane sekurytyzacji, te same solidne i ściśle zdefiniowane kryteria przyznawania kredytu, zgodne z wymogami ust. 3 załącznika V, jakie stosują do ekspozycji, które utrzymują we własnych (...) portfelach handlowych. W tym celu instytucje kredytowe będące jednostkami inicjującymi (...) stosują te same procedury zatwierdzania oraz, w stosownych przypadkach, zmiany, odnawiania i refinansowania kredytów. Instytucje kredytowe stosują również te same standardy (...) w stosunku do pozycji (...) sekurytyzacyjnych nabytych od osób trzecich (...). Te same standardy analizy jak w przypadku innych gwarancji podejmowanych przez daną instytucję kredytową należy także stosować do gwarantowania pozycji sekurytyzacyjnych.

6. Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi przekazują inwestorom informacje na temat utrzymywanego przez nich (...) interesu gospodarczego netto w sekurytyzacji. Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi dbają o to, by inwestorzy i potencjalni inwestorzy mieli w każdej chwili dostęp do faktycznie istotnych danych na temat (...) ekspozycji sekurytyzacyjnej, takich jak jakość kredytowa i wyniki poszczególnych ekspozycji bazowych lub jakość kredytowa i wyniki bazowych puli ekspozycji, gdy ekspozycje te są przypisane do danej klasy ekspozycji detalicznej, jak również (...) informacji koniecznych do przeprowadzenia (...) stosownych testów skrajnych warunków (...). W przypadku niespełnienia w jakimkolwiek istotnym zakresie tych wymogów oraz wymogów opisanych w ust. 5 przez instytucję kredytową będącą jednostką inicjującą, instytucja kredytowa będąca jednostką inicjującą nie stosuje art. 95 ust. 1 i nie uzyskuje zezwolenia na wyłączenie sekurytyzowanych ekspozycji z obliczeń dotyczących obowiązujących ją wymogów kapitałowych na mocy niniejszej dyrektywy.

7. Ust 1–6 (...) stosuje się do sekurytyzacji emitowanych od (...) dnia 31 grudnia 2010 r. (...) Do istniejących sekurytyzacji w przypadku, gdy nowe ekspozycje bazowe są do nich dodawane lub zamieniane po tej dacie, ust 1–6 stosuje się od dnia 31 grudnia 2015 r. Właściwe organy mogą podjąć decyzję o tymczasowym zawieszeniu wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2, w okresach ogólnorynkowych napięć związanych z ryzykiem utraty płynności.

8. Właściwe organy ujawniają następujące informacje (...):

a) ogólne kryteria i metody przyjęte w celu dokonania przeglądu zgodności z ust. 1–7 na dzień 31 grudnia 2010 r.;

(...)

b) (...) bez uszczerbku dla przepisów zawartych w sekcji 2 rozdział 1, podsumowanie wyników kontroli nadzorczej oraz opis środków nałożonych w przypadkach niezgodności z ust. 1–6 rozpoznawanych corocznie od grudnia 2011 roku (...).

Wymóg ten obowiązuje z zastrzeżeniem przepisów art. 144 akapit drugi.

9. Co dwa lata Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego (...) przedstawia Komisji sprawozdania ze stosowania (...) niniejszego artykułu, w tym informacje dotyczące ewentualnych przypadków stosowania innych mechanizmów transferu ryzyka i innowacji finansowych o działaniu zniechęcającym do inwestowania, a także dotyczące wdrażania ust. 1a. (...)”.

28. W art. 129 wprowadza się następujące zmiany:

a} w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b} otrzymuje brzmienie:

„b} planowanie i koordynacja działań nadzorczych w sytuacjach normalnych, również w odniesieniu do działań przewidzianych w art. 123, 124, 136 w rozdziale 5 i załączniku V we współpracy z właściwymi organami, których to dotyczy;”;

(ii) dodaje się lit. c} w brzmieniu:

„c} planowanie i koordynacja działań nadzorczych we współpracy z właściwymi organami, których to dotyczy, a gdy zajdzie taka konieczność z bankami centralnymi, w czasie przygotowań do sytuacji nadzwyczajnych i podczas nich, w tym gdy zaistnieje niekorzystny rozwój sytuacji w instytucjach kredytowych lub na rynkach finansowych z wykorzystaniem, o ile jest to możliwe, istniejących określonych kanałów komunikacji w celu usprawnienia zarządzania kryzysowego.

Planowanie i koordynacja działań nadzorczych (...) obejmuje środki szczególne określone w art. 132 ust. 3 lit. b}, przygotowywanie wspólnych ocen, wprowadzanie planów awaryjnych i informowanie opinii publicznej.”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany i właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych od unijnej dominującej instytucji kredytowej lub od unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej w państwie członkowskim (...) podejmują wszelkie starania, aby podjąć wspólną decyzję w sprawie stosowania art. 123 i 124 w celu określenia właściwego poziomu skonsolidowanych funduszy własnych tej grupy w odniesieniu do jej sytuacji finansowej i profilu ryzyka oraz (...) poziomu funduszy własnych wymaganego do stosowania art. 136 ust. 2 w stosunku do każdego podmiotu w ramach grupy bankowej i w ujęciu skonsolidowanym.

(...) Wspólną decyzję podejmuje się nie później niż sześć miesięcy po dostarczeniu pozostałym właściwym organom sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy zgodnie z art. 123 i 124 przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany. Wspólna decyzja uwzględnia także ocenę ryzyka przedsiębiorstw zależnych przeprowadzoną przez (...) właściwe organy na mocy art. 123 i 124.

(...)

Wspólną decyzję (...) przedstawia się w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję, który zostaje przedłożony unijnej dominującej instytucji kredytowej przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany. W przypadku braku porozumienia, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany, na wniosek jednego z pozostałych właściwych organów, których to dotyczy, konsultuje się z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany może konsultować się z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego z własnej inicjatywy.

W przypadku, gdy właściwe organy nie podejmą tego typu wspólnej decyzji w terminie sześciu miesięcy, (...) decyzję o zastosowaniu art. 123, 124 i art. 136 ust. 2 podejmuje w ujęciu skonsolidowanym organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany po należyтым uwzględnieniu oceny ryzyka przedsiębiorstw zależnych przeprowadzoną przez właściwe organy. Decyzję o zastosowaniu art. 123, 124 i art. 136 ust. 2 podejmują właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych od unijnej dominującej instytucji kredytowej lub od unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej w ujęciu indywidualnym lub subskonsolidowanym po należyтым uwzględnieniu poglądów i zastrzeżeń zgłoszonych w terminie sześciu miesięcy przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany.

Decyzje te przedstawia się w dokumencie przedłożony przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany wszystkim zainteresowanym właściwym organom oraz unijnej dominującej instytucji kredytowej.

W przypadku, gdy przeprowadzono konsultacje z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, wszystkie właściwe organy biorą pod uwagę takie zalecenia i wyjaśniają i w pełni uzasadniają swoje decyzje.

Wspólna decyzja, o której mowa w akapicie pierwszym, i decyzje, o których mowa w akapicie czwartym, są przyjmowane jako rozstrzygające i stosowane przez właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich.

Wspólną decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, i decyzje, o których mowa w akapicie czwartym, są corocznie aktualizowane lub, w wyjątkowych przypadkach, gdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór przedsiębiorstw zależnych od unijnej dominującej instytucji kredytowej lub od unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej zwraca się do organu odpowiedzialnego za nadzór skonsolidowany z pisemnym i w pełni uzasadnionym wnioskiem o aktualizację decyzji dotyczącej stosowania art. 136 ust. 2. W tym ostatnim przypadku aktualizacja może być dokonana w ujęciu dwustronnym przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany oraz właściwy organ składający wniosek.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne służące konwergencji praktyk nadzorczych w zakresie procesu podejmowania wspólnej decyzji, o którym mowa w niniejszym ustępie, oraz w zakresie stosowania art. 123, 124 i art. 136 ust. 2 z myślą o ułatwieniu podejmowania wspólnej decyzji, której mowa w akapicie pierwszym.”.

29. W art. 130 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej, w tym gdy zaistnieje niekorzystny rozwój sytuacji na rynkach finansowych, co może zagrozić stabilności systemu finansowego w jednym z państw członkowskich, w którym przedsiębiorstwa należące do grupy uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności lub w którym ustanowiono (...) istotne oddziały, o których mowa w art. 42a, wówczas organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany, z zastrzeżeniem rozdziału 1 sekcji 2, powiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie organy określone w art. 49 akapit czwarty i w art. 50 oraz przekazuje wszystkie informacje mające zasadnicze znaczenie przy realizacji ich zadań. Obowiązki te mają zastosowanie w stosunku do wszystkich właściwych organów na mocy art. 125 i 126 oraz do właściwego organu określonego w art. 129 ust. 1.

Jeżeli organ, o którym mowa w art. 49 akapit czwarty, uzyskuje wiedzę o sytuacji opisanej w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, powiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie organy określone w art. 125 i 126.

O ile to możliwe właściwy organ i organ określony w art. 49 akapit czwarty wykorzystują wszystkie istniejące określone kanały komunikacji.”.

30. Dodaje się art. 131a w brzmieniu:

„Artykuł 131a

1. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany ustanawia kolegia organów nadzoru w celu ułatwienia realizacji zadań, o których mowa w art. 129 i art. 130 ust. 1.

Kolegia organów nadzoru opracowują ramy działania dla organu odpowiedzialnego za nadzór skonsolidowany i dla pozostałych zainteresowanych właściwych organów potrzebne do realizacji następujących zadań:

- a) wymiany informacji, w tym z właściwymi organami państw trzecich, z zastrzeżeniem wymogów określonych w niniejszym ustępie oraz zgodności z prawem wspólnotowym;
- b) akceptacji, w stosownych przypadkach, powierzania zadań na zasadzie dobrowolności i delegowania obowiązków na zasadzie dobrowolności;

- c) określania programów nadzoru na podstawie oceny ryzyka grupy zgodnie z art. 124;
- d) zwiększenia efektywności nadzoru poprzez wyeliminowanie powielających się wymogów nadzorczych, włącznie z tymi, które dotyczą wniosków o dostarczenie informacji, o których mowa w art. 130 ust. 2 i art. 132 ust. 2;
- e) konsekwentnego stosowania wymogów ostrożnościowych na mocy niniejszej dyrektywy w stosunku do wszystkich podmiotów w ramach grupy bankowej, bez uszczerbku dla opcji i swobody działania przewidzianych w prawodawstwie Wspólnoty;
- f) stosowania art. 129 ust. 1 lit. c), uwzględniając pracę wykonywaną przez inne fora utworzone w tym obszarze.

Właściwe organy uczestniczące w kolegium organów nadzoru ściśle współpracują między sobą. Wymogi poufności na mocy rozdziału 1 sekcji 2 nie zakazują właściwym organom wymiany informacji poufnych w ramach kolegiów organów nadzoru. Ustanowienie i funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy.

2. Ustanowienie i funkcjonowanie kolegium przebiega na podstawie pisemnych ustaleń, o których mowa w art. 131, określonych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi właściwymi organami.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne dotyczące działalności operacyjnej kolegiów, w tym w odniesieniu do art. 42a ust. 3.

W kolegiach organów nadzoru mogą uczestniczyć właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych od unijnej dominującej instytucji kredytowej lub od unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej i właściwe organy państwa przyjmującego, w którym ustanowiono (...) istotne oddziały, o których mowa w art. 42a, oraz, w stosownych przypadkach i z zastrzeżeniem wymogów poufności równoważnych zdaniem wszystkich właściwych organów wymogom określonym w sekcji 2 rozdział 1, właściwe organy państw trzecich.

Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany przewodniczy posiedzeniom kolegium i podejmuje decyzje o tym, które właściwe organy uczestniczą w posiedzeniach lub działaniach kolegium. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany z wyprzedzeniem powiadamia w sposób pełny wszystkich członków kolegium o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach, które należy omówić i działaniach, które należy przeanalizować. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany także powiadamia w sposób pełny i terminowy wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub o wprowadzonych środkach.

W decyzji organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany uwzględnia zasadność – dla tych organów – działania związanego z nadzorem, które ma zostać zaplanowane lub skoordynowane, (...) w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, o których mowa w art. 40 ust. 3, i na obowiązki określone w art. 42a ust. 2.

Z zastrzeżeniem wymogów poufności wynikających z rozdziału 1 sekcji 2 organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany informuje Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego o działaniach kolegium organów nadzoru, w tym o sytuacjach nadzwyczajnych, oraz przekazuje Komitetowi wszystkie informacje, które są szczególnie istotne w kontekście konwergencji w zakresie nadzoru.”.

31. W art. 132 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 lit. d) odesłanie do art. 136 zastępuje się odesłaniem do art. 136 ust. 1.
- b) w ust. 3 lit. b) odesłanie do art. 136 zastępuje się odesłaniem do art. 136 ust. 1.

32. W art. 150 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. k) i l) otrzymują brzmienie:

„k) lista i klasyfikacja pozycji pozabilansowych w załącznikach II i IV;

l) dostosowanie przepisów w załącznikach III i V-XII w celu uwzględnienia nowych zjawisk zachodzących na rynkach finansowych (w szczególności związanych z nowymi produktami finansowymi) lub w standardach lub wymogach rachunkowości które uwzględniają wymogi określone w prawie wspólnotowym lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych; lub”;

(ii) dodaje się lit. m) w brzmieniu:

„m) zmiana kwoty 150 mln EUR (...) określonej w art. 111 ust. 1 (...).”

b) w ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) objaśnienia wyłączeń przewidzianych w art. 113;”.

33. W art. 154 dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. Instytucje kredytowe, które nie spełniają limitów ustanowionych w art. 66 ust. 1a do dnia 31 grudnia 2010 r., opracowują strategie i procesy (...) dotyczące podjęcia środków koniecznych do rozwiązania tej sytuacji przed upływem terminów określonych w ust. 9.

Niniejsze środki podlegają przeglądowi na mocy art. 124.

9. Instrumenty, które do dnia 31 grudnia 2010 r. zgodnie z prawem krajowym były uznawane za równoważne z pozycjami określonymi w art. 57 lit. a), b) i c), ale nie wchodzą w zakres art. 57 lit. a) lub nie spełniają kryteriów ustanowionych w art. 63a, są uznawane za wchodzące w zakres art. 57 lit. ca) (...) do dnia 31 grudnia 2040 r., z zastrzeżeniem następujących ograniczeń (...):

a) do 20% sumy łącznej pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. i), j) i k) w okresie od 10 do 20 lat po dniu 31 grudnia 2010 r.;

- b) do 10% sumy łącznej pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. i), j) i k) w okresie od 20 do 30 lat po dniu 31 grudnia 2010 r.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego monitoruje do dnia 31 grudnia 2010 r. emisję tych instrumentów.”.

33a. W art. 156 wprowadza się następujące zmiany:

- a) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 1 stycznia 2012 r. Komisja dokona przeglądu i sporządzi sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności wszystkich aspektów art. 68–73, art. 80 ust. 7, art. 80 ust. 8, art. 113 ust. 4 lit. c) i art. 129, które przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz ze wszelkimi odpowiednimi wnioskami.”;

- b) na końcu artykułu dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do dnia 1 stycznia 2011 r. Komisja dokona przeglądu postępów dokonanych przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego w zakresie jednolitych formatów, częstotliwości i terminów przedkładania sprawozdań, o których mowa w art. 74 ust. 2. W świetle tego przeglądu Komisja złoży Parlamentowi i Radzie stosowne sprawozdanie.

Do dnia 1 stycznia 2012 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania i skuteczności art. 122a w świetle rozwoju sytuacji na rynku międzynarodowym.”.

34. W załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

- a) w części 1 pkt 5 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Zgodnie z metodą określoną w części 6 niniejszego załącznika (metoda modeli wewnętrznych) wszystkie pakiety netting set z pojedynczym kontrahentem mogą być traktowane jako pojedynczy pakiet netting set jeżeli ujemne symulowane wartości rynkowe pojedynczego pakietu netting set ustala się jako zero przy szacowaniu wartości oczekiwanej ekspozycji (EE).”;

b) w części 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli instytucja kredytowa nabywa ochronę w postaci kredytowego instrumentu pochodnego w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ryzykiem kredytowym kontrahenta (CCR), wtedy swój wymóg kapitałowy z tytułu zabezpieczanych aktywów może ona obliczać zgodnie z załącznikiem VIII część 3 pkt 83–92 lub – uzyskawszy zgodę właściwych organów – zgodnie z załącznikiem VII część 1 pkt 4 albo załącznikiem VII część 4 pkt 96–104.

W takich przypadkach oraz w przypadkach gdy nie stosuje się możliwości przewidzianej w załączniku II pkt 11 zdanie drugie do dyrektywy 2006/49/WE, wartość ekspozycji z tytułu CCR w odniesieniu do wspomnianych wyżej kredytowych instrumentów pochodnych ustala się jako zero.

Jednakże, do celów obliczania wymogów kapitałowych w odniesieniu do ryzyka kredytowego kontrahenta, instytucja może podjąć decyzję o konsekwentnym uwzględnianiu wszystkich kredytowych instrumentów pochodnych nieuwzględnionych w portfelu handlowym i nabytych jako ochrona w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ryzykiem kredytowym kontrahenta (CCR), gdy ochrona kredytowa jest uznawana na mocy niniejszej dyrektywy.”;

c) w części 5 pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15. Na każdego emitenta referencyjnego instrumentu dłużnego, będącego podstawą swapu ryzyka kredytowego, przypada jeden hedging set. Swapy ryzyka kredytowego w przypadku n-tego niewykonania zobowiązania są traktowane następująco:

a) wielkość pozycji ryzyka referencyjnego instrumentu dłużnego w koszyku będącym podstawą swapu ryzyka kredytowego, uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania, jest równa rzeczywistej wartości referencyjnej referencyjnego instrumentu dłużnego pomnożonej odpowiednio przez zmodyfikowany czas obowiązywania instrumentu pochodnego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania w odniesieniu do zmiany spreadu kredytowego referencyjnego instrumentu dłużnego;

b) na każdy referencyjny instrument dłużny w koszyku, będącym podstawą swapu ryzyka kredytowego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania, przypada jeden hedging set; pozycje ryzyka z tytułu różnych swapów ryzyka kredytowego uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania nie są uwzględniane w tym samym hedging set;.

c) wielokrotność CCR, która ma zastosowanie do każdego hedging set stworzonego na potrzeby jednego z referencyjnych instrumentów dłużnych będącego instrumentem pochodnym uruchamianym n-tym niewykonaniem zobowiązania wynosi 0,3% w odniesieniu referencyjnych instrumentów dłużnych, które posiadają rating uznanej instytucji ECAI odpowiadający jakości kredytowej od pierwszego do trzeciego stopnia i 0,6% w odniesieniu do innych instrumentów dłużnych.”

35. W załączniku V wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14. W celu identyfikacji, pomiaru, (...) zarządzania ryzykiem utraty płynności w różnych horyzontach czasowych i monitorowania takiego ryzyka, w tym w ciągu dnia, powinny istnieć solidne strategie, zasady, procesy i systemy, dzięki którym instytucje kredytowe będą mogły utrzymać odpowiedni poziom ochrony przed utratą płynność. Strategie, zasady, procesy i systemy są dostosowywane do rodzaju działalności, walut i (...) rodzaju podmiotów, a także uwzględniają odpowiednie mechanizmy alokacji kosztów płynności, korzyści i ryzyka (...) .”;

e) dodaje się pkt 14a w brzmieniu:

„14a. Strategie, zasady, procesy i systemy, o których mowa w art. 14, powinny być proporcjonalne do złożoności, profilu ryzyka, zakresu działalności (...) instytucji kredytowej i tolerancji ryzyka określonej przez organ kierowniczy, a także odzwierciedlać (...) znaczenie instytucji kredytowej pod względem systemowym w każdym państwie członkowskim, w którym instytucja ta prowadzi swoją działalność. Instytucje kredytowe informują o tolerancji ryzyka w stosunku do wszystkich linii biznesowych.”;

f) pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15. Instytucje kredytowe opracowują metody mające na celu identyfikację, pomiar, zarządzanie i monitorowanie poziomów finansowania (...). Uwzględniają one bieżące i przewidywane istotne przepływy pieniężne w ramach aktywów, pasywów, pozycji pozabilansowych, w tym zobowiązań warunkowych oraz wynikające z nich możliwe skutki ryzyka utraty reputacji.”;

g) dodaje się pkt 16–22 w brzmieniu:

- „16. Instytucje kredytowe dokonują rozróżniania między zastawionym majątkiem a majątkiem wolnym od obciążeń, który jest dostępny cały czas, szczególnie w sytuacjach nadzwyczajnych. Biorą one również pod uwagę osobę prawną, u której znajdują się aktywa, państwo, w którym aktywa są zgodnie z prawem zapisane w rejestrze lub na rachunku, a także ich kwalifikowalność oraz monitorują możliwość mobilizowania aktywów we właściwym czasie (...).
17. Ponadto instytucje kredytowe mają na uwadze istniejące ograniczenia ustawowe, wykonawcze i operacyjne w stosunku do możliwego transferu płynności i majątku wolnego od obciążeń pomiędzy (...) podmiotami, zarówno wewnątrz EOG jak i poza nim.
18. Instytucja kredytowa uwzględnia różne narzędzia ograniczania ryzyka utraty płynności, w tym system limitów i zabezpieczenia przed utratą płynności, aby być w stanie przetrwać szereg różnych zdarzeń związanych z napięciem finansowym, a także odpowiednio zdywersyfikowany system finansowania i dostęp do zasobów finansowania. Te ustalenia podlegają regularnym przeglądom.
19. Uwzględnia się alternatywne scenariusze dotyczące poziomów płynności i ograniczania ryzyka, i dokonuje się regularnego przeglądu założeń leżących u podstaw decyzji dotyczących poziomów finansowania. Do wyżej wymienionych celów alternatywne scenariusze dotyczą w szczególności pozycji pozabilansowych i innych zobowiązań warunkowych, w tym jednostek specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji lub innych jednostek specjalnego przeznaczenia, w stosunku do których instytucja kredytowa pełni rolę jednostki sponsorującej lub dostarcza pomoc na utrzymanie płynności finansowej.
20. Instytucje kredytowe rozważa potencjalne skutki alternatywnych scenariuszy, które są dostosowane do konkretnych instytucji, obejmują cały rynek i łączą w sobie inne scenariusze. Rozważa się również różne horyzonty czasowe i zmienne natężenie skrajnych warunków.
21. Instytucje kredytowe dostosowują swoje strategie, wewnętrzne zasady i limity dotyczące ryzyka utraty płynności i opracowują skuteczne plany awaryjne, uwzględniając rezultaty alternatywnych scenariuszy, o których mowa w ust. 19.

22. W celu sprostania zaburzeniom płynności instytucje kredytowe posiadają plany awaryjne określające właściwe strategie i odpowiednie środki wykonawcze w celu pokrycia ewentualnego braku płynności. Plany te są regularnie testowane, uaktualniane na podstawie rezultatów alternatywnych scenariuszy określonych w pkt 19, zgłaszane wyższemu kierownictwu i przez niego akceptowane tak, aby można było odpowiednio dostosować wewnętrzne zasady i procesy.”.

36. W załączniku XI wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ekspozycje wobec instytucji kredytowych, dokonywane przez nie pomiary i zarządzanie ryzykiem płynności, w tym opracowanie analiz alternatywnych scenariuszy, zarządzanie strategiami ograniczania ryzyka (w szczególności poziomem, składem i jakością zabezpieczeń przed utratą płynności) i skutecznymi planami awaryjnymi;”;

b) dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a. Do celów pkt 1 lit. e) właściwe organy regularnie przeprowadzają całościową ocenę ogólnego zarządzania ryzykiem utraty płynności przez instytucje kredytowe i promują rozwój stosownych wewnętrznych metodyk. Podczas przeprowadzania tych przeglądów właściwe organy mają na uwadze rolę instytucji kredytowych na rynkach finansowych. Właściwe organy jednego państwa członkowskiego (...) należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemu finansowego we wszystkich innych państwach członkowskich, których to dotyczy.”.

37. Załącznik XII część 2 pkt 3 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) streszczenie warunków umownych dotyczących głównych cech wszystkich pozycji i składników funduszy własnych, w tym instrumentów, o których mowa w art. 57 lit. ca), instrumentów, których ustawowe lub umowne warunki zawierają zachętę dla instytucji kredytowej do wykupu instrumentów, a także instrumentów podlegających art. 154 ust. 8 i 9;

- b) kwotę podstawowych funduszy własnych wraz z oddzielną informacją na temat pozycji dodatnich i pomniejszeń; całkowita wartość instrumentów, o których mowa w art. 57 lit. ca), i instrumentów, których ustawowe lub umowne warunki zawierają zachętę dla instytucji kredytowej do wykupu instrumentów, jest ujawniana oddzielnie; ujawniając te informacje każdorazowo określa się instrumenty podlegające art. 154 ust. 8 i 9;”.

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2006/49/WE

W dyrektywie 2006/49/WE wprowadza się następujące zmiany:

- (1) W art. 12 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„»Fundusze własne podstawowe« oznaczają sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) dyrektywy 2006/48/WE, pomniejszoną o sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. i), j) i k) tej dyrektywy.”.

- (2) W art. 28 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje, z wyjątkiem firm inwestycyjnych, które spełniają warunki określone w art. 20 ust. 2 lub 3 niniejszej dyrektywy, monitorują i kontrolują koncentrację dużych ekspozycji zgodnie z przepisami art. 106–118 dyrektywy 2006/48/WE.”;

- b) skreśla się ust. 3.

(3) Artykuł 30 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 właściwe organy mogą zezwolić, aby aktywa stanowiące należności od uznanych firm inwestycyjnych państw trzecich i inne zaangażowania wobec takich firm oraz zaangażowania wobec uznanych izb rozliczeniowych i giełd były traktowane na tych samych zasadach, jak, odpowiednio, zasady określone w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE oraz w art. 106 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2006/48/WE.”.

(4) W art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) ekspozycja wobec danego klienta lub grupy powiązanych ze sobą klientów z tytułu działalności niezaliczonej do portfela handlowego nie przekracza limitu określonego w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, wyliczonego na podstawie funduszy własnych zgodnie z ich określeniem w tej dyrektywie, a więc nadmierna ekspozycja wynika w całości z działalności zaliczonej do portfela handlowego;

b) instytucja spełnia dodatkowy wymóg kapitałowy odnośnie do nadmiernej ekspozycji przewyższającej limit określony w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, obliczony zgodnie z załącznikiem VI do niniejszej dyrektywy;”;

b) W akapicie pierwszym lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) instytucje zgłaszają właściwym organom raz na trzy miesiące wszystkie przypadki przekroczenia limitu określonego w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE w ciągu minionych trzech miesięcy.”;

c) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do lit. e), dla każdego przypadku przekroczenia limitu podaje się kwotę nadmiernej ekspozycji i nazwę klienta.”.

(5) W art. 32 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy ustanawiają procedury, aby uniemożliwić instytucjom celowe unikanie dodatkowych wymogów kapitałowych, którym podlegałyby one w innych przypadkach, z tytułu ekspozycji przewyższających limit określony w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, które to ekspozycje trwają dłużej niż dziesięć dni, poprzez czasowe przeniesienie danych ekspozycji do innego przedsiębiorstwa, które należy bądź nie należy do tej samej grupy kapitałowej, i/lub poprzez przeprowadzanie sztucznych transakcji celem ukończenia jednej ekspozycji przed upływem dziesięciu dni i utworzenia nowej ekspozycji.”.

(5a) W art. 35 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Do firm inwestycyjnych mają zastosowanie jednolite formaty, częstotliwości i terminy przedkładania sprawozdań, o których mowa w art. 74 ust. 2 dyrektywy 2006/48/WE.”.

(6) W art. 38 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Artykuł 42a, z wyjątkiem ust. 1 lit. a), dyrektywy 2006/48/WE stosuje się odpowiednio w odniesieniu do nadzoru firm inwestycyjnych, chyba że te firmy inwestycyjne spełniają kryteria określone w art. 20 ust. 2, art. 20 ust. 3 lub art. 46 ust. 1 niniejszej dyrektywy.”.

(7) W art. 45 ust. 1 datę „31 grudnia 2010 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2012 r.”.

(8) W art. 48 ust. 1 datę „31 grudnia 2010 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2012 r.”.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia (...) 31 października 2010 r. (...)

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia (...) 31 grudnia 2010 r.

Wspomniane przepisy powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Sposób dokonania takiego odniesienia ustalany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego
W imieniu Rady

Przewodniczący
W imieniu Rady
